

at vide, er for Meget. Det kan vel være saa, at det kan være af Bigtighed, at visse Spørgsmaal ikke fremstilles altfor kortfattet, og at der ikke gaaes løst hen over for mange Punkter, idet det har sin store Interesse, at Offentligheden kan komme til Indsigt om den Maade, hvorpaa Statens Midler forvaltes, men jeg troer dog, at det ærede Medlem vil indrømme, at man paa ingen Maade kan antage, at et saadant Arbejde altid er Noget, som har Betydning for Offentligheden. Det er vistnok meget tvivlsomt, om alle Rigsdagens Medlemmer kunne antages med Interesse heelt igjennem at sætte sig ind i Statsrevisionens Arbejde, som det dog naturligviis er en Pligt for dem at sætte sig ind i, og de ønske vistnok hver især, hvem det vedkommer, at det ikke bliver for langt, men jeg kan da endnu mindre antage, at Offentligheden virkelig skulde have nogen stor Interesse for Behandlingen af disse Spørgsmaal. — Jeg skal endnu sluttelig tillade mig en kort Bemærkning med Hensyn til det Punkt, der først blev berørt af det ærede kongevalgte Medlem. I det han henviste til den Roes, som fra Udvalgets Side var henvendt til Statsrevisionen, fordi dens Virksomhed havde haft heldige Resultater med Hensyn til den noie Efterfølgelse af de til Grund for Bevillingerne liggende Forudsætninger, sagde han, at det syntes ham, som om Bogstaverne maatte rødme, naar man samtidig erindrede, hvad der er skeet med Gøvær-fabrikken her nær ved Siden af. Jeg troer imidlertid virkelig, at Bogstaverne i ethvert Tilfælde kunne spare sig en saadan Rødmen, hvad der vil fremgaae ved en Gjennemlæsning af det paagældende Punktum. Jeg skal tillade mig at oplæse samme. Det hedder deri: „Endnu skal Udvalget tillade sig her at fremdrage for Dymærksomheden den betydningsfulde Indflydelse i Retning saavel af Anskuelighed som af noie Efterfølgelse af de til Grund for Bevillingerne liggende Forudsætninger, som Statsrevisionen har udøvet paa de tidligere for Kongeriget særlige Anliggender.“ Der indeholdes altsaa slet ikke i samme

nogen Henvisning til de Anliggender, imellem hvilke Gøvær-fabrikken henhores, og Bogstaverne kunne selvfølgelig, som sagt, spare sig den Uleilighed at rødme i Anledning af den anførte Sætning.

Finantsministeren: Jeg hører til dem, der erkjende, at Statsrevisionens Arbejder have haft en ikke ganske uvæsentlig Indflydelse paa hele Administrationens Gang, og jeg erkjender fuldstændig den gavnlige Virkning, som der igjennem Statsrevisionen er udøvet paa denne. Men jeg kan paa den anden Side heller ikke tilbageholde en Bemærkning om, at det ogsaa forekommer mig, at Statsrevisionens Betænkning paa enkelte Steder er ikke lidet vidtløftigere, end der egentlig kan ansees for at være nyttigt eller nødvendigt, og jeg skal fuldstændig tiltræde, hvad der af de tvende ærede sidste Talere i saa Henseende er fremhævet med Hensyn til saadanne Partier, hvor Betænkningen slet ikke indeholder Andet end ligesvem et Dptryk af Statsregnskabet. Jeg troer, at det maa erkjendes, at dette ikke er til nogen Nytte, men snarere til Skade, idet det gjør Arbejdet mindre modtageligt for dem, som skulle læse og behandle det, og ligeledes gjør det kostbarere end nødvendigt. Dette er ikke blot Tilfældet med det Afsnit, der handler om Spanagerne. De Herrer ville næsten gjenneim hele Betænkningen kunne finde hele store Partier, som ikke indeholde Andet, end hvad der staer i Statsregnskabet. Naar der fra Udvalgets Side er blevet gjort en Henstilling til mig om at optage en Deel af de herunder hørende oplysende Bemærkninger, som man fremdeles maatte kunne ønske at have, i selve Statsregnskabet, saa skal jeg naturligviis erklære mig villig til saavidt muligt at imødekomme denne Henstilling, men jeg maa dog gjøre den reserverende Bemærkning, at det utvivlsomt ikke vil kunne opnaaes, at man altid vil være tilfredsstillet eller fyldestgjort ved de Oplysninger, som Finantsministeriet finder Anledning til at tilføie til Statsregnskabet,